

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**
bytem X

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2022, č. j. MHMP 1647722/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2022, č. j. MHMP 1647722/2022 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 4 (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 23. 6. 2022, interní označení R 545/2021 OKAT/Ziz (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „*zákon o přestupcích*“), kterého se měl

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dopustit tím, že dne 25. 5. 2021 kolem 15:40 hodin v rámci telefonického hovoru přijatého na pracovišti Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, v Praze 4, Kongresová 166/2, hrubě urazil na cti poškozenou X. Za spáchání daného přestupku bylo žalobci uloženo napomenutí. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

2. Žalobce v první řadě namítal, že ve správním řízení nebylo zkoumáno, jestli se navzdory věkovému rozdílu nezakládalo na pravdě tvrzení o vztahu mezi poškozenou a bývalým ředitelem X.
3. Žalobce rovněž namítal, že rekognice nebyla provedena v souladu s trestním řádem. Poškozená totiž nevybírala z několika podobných hlasů, ale pouze se vyjadřovala k tomu, zda poznává hlas žalobce. Opakovaná rekognice je potom zcela nepřipustná. Krajské ředitelství Policie České republiky není policejním orgánem, tím je pouze místní oddělení Policie České republiky či SKPV. Řízení u správního orgánu I. stupně bylo zahájeno nezákonně, pokud neprovedl žádné vlastní šetření. Pan Y coby občanský zaměstnanec kanceláře Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy nebyl oprávněn sepisovat úřední záznam s poškozenou a „vyrabět“ důkazy proti žalobci až dne 13. 7. 2021. Hovor s poškozenou se nikdy neuskutečnil, nebo na nahrávce byl jiný hlas než žalobcův. Jestliže nahrávka s jeho hlasem neexistuje, spatřuje v tom žalobce vyřizování osobních účtů na krajském ředitelství. Jak měl uvést i sám pan Y, Policie České republiky potvrdila, že žalobce na linku poškozené nevolal a ani na ni nebyl přepojen.
4. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně nezákonně poskytl poškozené lhůtu deseti dnů k vyjádření po podání odvolání. Žalobce nebyl s tímto vyjádřením seznámen.
5. Žalobce upozornil na podjatost úřednice X, která neshledala vinným pachatele přestupku, v němž žalobce figuroval jako poškozený. Tato úřednice zmařila jedinečný a neopakovatelný úkon rekognice. Starostovi je podřízen výhradně tajemník úřadu, a nikoli řadoví referenti, čímž žalobce napadl nevypořádání námitky systémové podjatosti.
6. Místně příslušným by byl správní orgán v místě, kde přestupek vyšel najevo, kdyby poškozená neoznačila přímo osobu žalobce. Nebyla vyhodnocena důvěryhodnost svědkyně X, která nejprve poškozenou označila za těžce psychicky postiženou, aby ji vzápětí hodnotila coby osobu perfektně plnící pracovní povinnosti. Výpovědi poškozené a svědkyně X byly po sedmi měsících téměř identické, což není běžné.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběh řízení. Konstatoval, že podle záznamu hovoru žalobce poškozenou neznal, a dokonce se domníval, že mluví s mužem. Výsledkem rekognice za účasti poškozené bylo zjištění, že mužský hlas z provedených audiozáznamů byl ve všech totožný, když ve dvou z nich se představil jménem žalobce. K nezákonnosti archivace nahrávky Policií České republiky není žalovaný příslušný se vyjádřit. Použití nahrávek pro jiný případ se spojovalo s porovnáním hlasu, který zazněl v telefonických rozhovorech, v čemž nespočívá nezákonnost. Na přípisu k audiozáznamu rozhovorů ze dnů 24. 4. 2021 a 23. 5. 2021 vyhotoveném panem Y datum 13. 7. 2021 nefiguruje. Pan Y byl ke zpracování přípisu příslušný vzhledem k zaměstnání v kanceláři ředitele a není překážkou, pokud je občanským pracovníkem. Audiozáznamy byly provedeny jako důkaz, a proto byly uvedeny jako jeden

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

- z podkladů rozhodnutí namísto žalobcem zmiňované rekognice. Poškozená a X byly před provedením výslechu řádně poučeny, a tudíž není důvod pochybovat o jejich výpovědích. Žalobce byl o konání ústního jednání řádně a včas vyrozuměn, stejně tak nevyužil práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
8. Žalobce ve své replice žádal, aby nebylo přihlíženo k nově uváděným vyjádřením žalovaného, neboť zákon nedává žalovanému třetí šanci k jakémukoli doplnění pravomocného rozhodnutí. Žalovaný měl svá tvrzení uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí, avšak se v tomto směru vůbec nijak neobtěžoval.
 9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že je žalobci kladeno za vinu spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.
 10. Součástí správního spisu je oznámení o zahájení řízení o přestupku z moci úřední ze dne 21. 6. 2021, podle něhož žalobce dne 25. 5. 2021 v 15:40 hodin při telefonickém hovoru přijatém na pracovišti Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy na Praze 4 urazil na cti poškozenou X, když jí řekl: *„jasné, že se X zastáváte, když mu ho kouříte... je mi jedno, komu všemu hulíte...“*. Podle sdělení Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Kanceláře ředitele, ze dne 22. 11. 2021, vypracovaného Mgr. Y, LL.M., je ze souborů na CD nosiči zjevné, že volající účastník z čísla X, který se představil jako „X“, dne 25. 5. 2021 v čase 15:39:49 požádal spojovatelku o spojení s kanceláří bývalého ředitele X. Hovor přijala poškozená na služební lince X, načež probíhal v čase od 15:41:13 do 15:45:12. V rámci protokolu o ústním jednání ze dne 15. 12. 2021, k němuž se žalobce nedostavil, poškozená popsala, že se žalobce v telefonátu dotazoval na konkrétní spis vztahující se k jeho osobě. Poněvadž se předmětný spis měl nacházet na odboru vnitřní kontroly, začal žalobce urážet bývalého ředitele X. Poškozená zapnula hovor na hlasitý poslech, a tak svědkyně X slyšela slova *„jasné, že se X zastáváte, když mu ho kouříte... je mi jedno, komu všemu hulíte...“*, což potvrdila při svém výslechu ze dne 15. 12. 2021.
 11. Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2022, které bylo žalobci doručeno dne 23. 1. 2022, správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným z přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (skutkové okolnosti spáchání přestupku již byly popsány výše) a uložil mu napomenutí spolu s povinností nahradit náklady řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a důkazní prostředky včetně závěrů z nich vyvozených, dále zhodnotil splnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku a konstatoval a popsal naplnění znaků přestupku a na závěr uvedl úvahy, které ho vedly ke stanovení výše uvedeného správního trestu. V rámci úvah při ukládání správního trestu správní orgán I. stupně přihlédl ke skutečnosti, že žalobce z nedbalosti porušil zájem společnosti na ochraně lidské důstojnosti. Jako polehčující okolnosti byly hodnoceny přestupková zachovalost, nízký stupeň společenské škodlivosti a skutečnost, že se jednalo pouze o jeden hovor.
 12. Dne 4. 2. 2022 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítal nezákonnost rozhodnutí, porušení základních procesních práv účastníka řízení, nedostatečné zjištění skutkového stavu, nevěrohodnost svědků a jejich výpovědí, jakož i nevyřešení námítky místní nepříslušnosti správního orgánu I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

13. Žalovaný dne 8. 4. 2022 vydal rozhodnutí, jímž bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 1. 2022 a věc byla vrácena k novému projednání. Shledal totiž, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s právními předpisy, když audiozáznamy ze dne 25. 5. 2021 a z tísňové linky 158 ze dne 24. 4. 2021 a 23. 5. 2021 před poškozenou přehrál v rámci ústního jednání dne 15. 12. 2021, ale v protokolu o ústním jednání řádně a nezaměnitelně nepopsal, co je ze záznamů patrné, kdy, kým a v jakém časovém rozpětí byly telefonáty uskutečněny. Pokud se týče místní příslušnosti správního orgánu I. stupně, u urážky na cti prostřednictvím telefonního hovoru jde o tzv. distanční přestupek. Je-li místně příslušných více správních orgánů, provede řízení ten správní orgán, v jehož správním obvodu vyšel přestupek nejdříve najevo. Žalovaný se zabýval i námitkou podjatosti starostky Městské části Praha 4, tajemníka a všech úředních osob. Dále konstatoval, že se v průběhu šetření neprokázala skutečnost o existenci tzv. tiché dohody mezi Úřadem městské části Praha 4 a Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy.
14. Poté, co správní orgán I. stupně dne 30. 5. 2022 provedl ústní jednání spojené s opětovným přehráním audiozáznamů, k němuž se žalobce nedostavil, vydal dne 23. 6. 2022 rozhodnutí, jímž žalobce shledal vinným ze spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (skutkové okolnosti popsány výše). Žalobci byly znovu uloženy napomenutí a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč. Správní orgán I. stupně jako v předchozím rozhodnutí zmínil, že hovor žalobce s poškozenou sice není zaznamenán, ale konkrétní průběh vypověděly poškozená i svědkyně X, která hovor slyšela po zapnutí hlasitého odposlechu. Vymezení napadeného společenského zájmu, úvahy o škodlivosti jednání, polehčujících okolnostech a druhu správního trestu zůstaly nezměněny.
15. Dne 21. 7. 2022 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém napadl pochybení při provádění hlasové rekognice již v prvotním řízení před správním orgánem I. stupně. Do spisového materiálu byl dle žalobce založen důkaz, k němuž se nemohl vyjádřit. Napadl také rozpory mezi výpověďmi poškozené a svědkyně X, místní příslušnost správního orgánu I. stupně a nevypořádání námítky systémové podjatosti.
16. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím dne 9. 9. 2022, s nabytím právní moci dne 14. 9. 2022, když prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a dále uvedl, že správní orgán I. stupně v protokolu o ústním jednání ze dne 30. 5. 2022 řádně popsal audionahrávky ze dnů 24. 4. 2021, 23. 5. 2021 a 25. 5. 2021. V audionahrávkách se jednalo o shodný mužský hlas, přičemž ve dvou z těchto hovorů se volající představil pod jménem žalobce, který byl v předvolání k ústnímu jednání vyrozuměn o provádění důkazu audiozáznamy. Žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ani v rámci dodatečně poskytnuté desetidenní lhůty. Obsahy výpovědí poškozené a svědkyně X nejsou vzájemně rozporuplné, neboť žalobcovo jednání je v nich popsáno shodně. Hovor přijala poškozená na adrese Kongresová 1666/2 v Praze 4, pročez k dokonání přestupku došlo v územní působnosti Úřadu městské části Praha 4.
17. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

18. Žalobce popřel spáchání jednání, které bylo předmětem přestupkového řízení, tvrdil-li, že s poškozenou vůbec nemluvil. V žalobě konstatoval, že hovořil se spojovatelkou, když žádal o spojení s ředitelem X, a nikoli s občanskou pracovnící žalovaného. Následně hovořil s osobou s jasným mužským hlasem, přičemž poznamenal, že se mohlo jednat i o ženu s mužským hlasem. K obsahu telefonátu žalobce v žalobě neuvedl žádné skutečnosti. Naproti tomu ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 7. 1. 2022 popsal, jak se pokusil spojit s ředitelem Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, poněvadž k prověřování trestné činnosti v žalobcově půjčovně automobilů se měl dostavit příslušník Policie České republiky ve stavu zřetelného ovlivnění psychotropní či omamnou látkou. Ředitel měl žalobci vysvětlit, proč je kryto zneužívání návykových látek policistou ve výkonu služby. Při kontrole dotyčného policisty měla být použita testová souprava bez výrobního čísla, pročez podle žalobce mohlo být manipulováno s výsledkem testu tak, aby byl negativní. Žalobce si nejprve nepamatoval, zda hovořil s mužem či ženou, s mladým či starým člověkem. Vzápětí si matně vybavil, že mu žena s hlubokým a sterilním mužským hlasem sdělila, že s ním ředitel nechce či nebude hovořit. V telefonátu pak asi řešili, proč s ním ředitel nehodlá komunikovat, zda se tolik bojí. Osoba hovořící se žalobcem dlouho vychvalovala ředitele, jak se snaží pomáhat lidem, a až poté se žalobce dozvěděl, že ředitel jeho podnět neřešil osobně, nýbrž jej předal k vyřízení oddělení stížností. Následně žalobce telefonní hovor ukončil.
19. Žalobce nezpochybnil uskutečnění telefonátu ze dne 25. 5. 2021 a připustil možnost, že s ním jednala žena s hlasem odpovídajícím hlasu mužskému. Telefonní hovor se spojovatelkou a předání telefonátu do kanceláře ředitele potvrzuje sdělení Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Kanceláře ředitele, ze dne 22. 11. 2021, podle něhož se volající představil spojovatelce jako „X“. Následný hovor s telefonním číslem X, byť spojovatelka prioritně přepojovala na linku 821 220, není zaznamenán a ze spisového materiálu nevyplývá žádná informace, proč se tento záznam nedochoval. Je však potvrzeno, že trval téměř čtyři minuty, a to v čase 15:41:13 – 15:45:12.
20. Poškozená X při ústním jednání dne 15. 12. 2021 vypověděla, že dne 25. 5. 2021 kolem 15:40 hodin od spojovatelky přijala hovor, v němž se jí volající představil jako „X“. S tímto jménem se již v minulosti několikrát setkala v souvislosti s vyřizováním stížností a trestních oznámení na pracovníky Policie České republiky či žádostí o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Volající se dotazoval, kde se nachází konkrétní spis vztahující se k jeho osobě. Jakmile se od poškozené dozvěděl, že je na odboru vnitřní kontroly, začal volající zvyšovat hlas a urážel ředitele X. Poškozená požádala volajícího, aby se zdržel urážek, na což jí reagoval slovy: *„jasné, že se X zastáváte, když mu ho kouříte... je mi jedno, komu všemu hulíte...“*. Na tato tvrzení již poškozená nestihla odpovědět, neboť volající položil telefon. Poněvadž poškozená byla vzhledem k hlasitému křičení volajícího zaskočena a v šoku, zapnula hovor na hlasitý poslech a požádala svědkyni X nacházející se ve vzdálenosti asi 1,5 metru, aby poslouchala. Stalo se tak zhruba v polovině hovoru, když volající započal s urážkami ředitele. Poškozené se nikdy předtím nestalo, aby s ní někdo hovořil takto hrubým, vulgárním a silně znevažujícím způsobem. Verbální agresivita se během hovoru stupňovala a urážlivé výroky se poškozené silně dotkly. Poškozená

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zcela vylučuje, že by řediteli X či komukoli jinému ze zaměstnanců Policie České republiky poskytovala orální sex. Navzdory časovému odstupu zůstaly poškozené nepříjemné pocity, jímá jí úzkost, má nutkání k pláči a problémy se spánkem. Podaný popis skutkového děje se shoduje s prvotním popisem podaným v rámci úředního záznamu Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Kanceláře ředitele, ze dne 31. 5. 2021, tvořícího přílohu k oznámení podezření z přestupku. Soud podotýká, že tento úřední záznam nemá charakter úředního záznamu o podání vysvětlení upraveného v § 158 trestního řádu a je tudíž bezpodstatné, zda byl sepsán občanským pracovníkem tohoto policejního orgánu. Podobně jako Sdělení informace k žádosti o součinnost ze dne 15. 11. 2021 vypracované dne 22. 11. 2021 stejným občanským pracovníkem není úřední záznam ani jiným dokumentem z trestního řízení.

21. Jak vypověděla svědkyně X, předmětného dne před koncem pracovní doby poškozené zazvonil telefon, načež asi po půl minutě svědkyně zaregistrovala hlasité křičení do sluchátka. Poškozená posunkem upoutala pozornost svědkyně a spustila hlasitý poslech. Bylo slyšet, jak volající s mužským hlasem nadával a křičel na adresu ředitele X. Poškozená se ředitele začala zastávat a neúspěšně se snažila hovor zklidnit, volající ji však nechtěl pustit ke slovu a pronesl *„jasné, že se X zastáváte, když mu ho kouříte... je mi jedno, komu všemu hulíte...“*, načež telefonát ukončil. Svědkyně označila výrazy volajícího za hrubé a vulgární, ačkoli se poškozená v průběhu celého hovoru snažila jednat korektně. Poškozená byla po ukončení hovoru otřesená, smutná a bylo vidět, jak ji vulgární výrazy ranily, což přetrvávalo až do doby konání ústního jednání.
22. Soud shrnuje, že poškozená a svědkyně X popsaly skutkový děj totožně. Předmět hovoru spočíval v dotazu žalobce na konkrétní spis, který měl řešit ředitel X. Žalobce vyjadřoval nespokojenost se způsobem vyřízení jeho žádosti, a když přikročil k urážkám ředitele, poškozená zapnula hovor na hlasitý poslech. Poškozená a svědkyně pak slyšely tvrzení *„jasné, že se X zastáváte, když mu ho kouříte... je mi jedno, komu všemu hulíte...“*. Toliko poškozená uvedla žalobcovo jméno, neboť jí se na počátku hovoru představil; svědkyně X nemohla žalobcovo jméno slyšet, jelikož zesílení hovoru započalo až při urážení ředitele. Soud pokládá za významné, že se poškozená ani svědkyně X předtím s žalobcem nikdy osobně nesetkaly, neměly s ním žádný spor, a tedy neměly důvod učinit výpověď, resp. o oznámení o podezření z přestupku, v žalobcův neprospěch. Svědkyně X žalobce vůbec neznala a poškozená jeho jméno zaznamenala jen ve spojitosti se svou úřední činností referentky, což však samo o sobě nezakládá důvod k učinění falešného nařčení z přestupkového jednání. Žalobce nevyvracel fakt volání ze svého účastnického čísla v inkriminovanou dobu ani předmět hovoru (dotaz na způsob vyřízení jeho podání ze strany ředitele X), ale zpochybňoval pronesení urážlivých výroků. Jeho vyjádření jsou ovšem naplněna vnitřními rozpory, když nejprve nedokázal určit, jestli mluvil s mladým, či starým člověkem, ženou nebo mužem, aby záhy připustil komunikaci se ženou se zabarvením hlasu odpovídajícím mužskému. Soud zdůrazňuje zvláštní povahu dokazování u přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kdy takováto jednání namnoze stojí jen na výpovědi poškozeného, když urážlivým výrokům není přítomna třetí osoba a ani nejsou zachyceny audiozáznamem. Jestliže ke shledání přestupce vinným z tohoto přestupku postačuje v praxi samotná výpověď poškozeného, potom per argumentum a minori ad maius tím spíše souhlasný obsah výpovědi jiné osoby spolu s případnými dalšími důkazy vyústí v závěr o vině přestupce. V projednávané věci figuruje coby osamocené vyjádření žalobce, že se urážlivých výroků nedopustil, jsou-li k dispozici

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

konzistentní výpovědi poškozené a svědkyně X podpůrně se zprávou Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Kanceláře ředitele, potvrzující uskutečnění telefonátu, který nebyl směřován na koncovou linku poškozené. Pokud svědkyně X popsala, jak obsah hovoru poškozenou zasáhl, a zároveň nastínila, že si poškozená nadále vzorně plnila své pracovní povinnosti, nelze v tom spatřovat rozpornost, která by tuto svědkyni činila nedůvěryhodnou, jak žalobce naznačoval. Zvuková nahrávka telefonátu sice neexistuje, avšak ze zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ani z konstantní judikatury neplyne požadavek, že protiprávní jednání spáchané prostřednictvím telefonního hovoru musí být dokazováno výhradně záznamem telefonátu, resp. jeho přepisem. Soud proto dospěl ke stejným skutkovým závěrům jako správní orgán I. stupně a žalovaný.

23. Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí.“*
24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j.: 2 As 60/2006–53, pojmovým znakem urážky na cti není samotné pronesení hanlivého výroku, nýbrž skutečnost, že se jedná o urážlivý nebo zesměšňující výrok, a povědomí o tom, že v celkovém společenském kontextu je výrok hanlivý.
25. Hrubé jednání je takové jednání, které *„narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné, např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 2 As 84/2009–64). Popsaný slovní útok žalobce nebyl jednáním, které by bylo pouze nevhodné či neslušné, ale již vybočilo svým provedením a intenzitou z rámce běžného nevhodného chování. Soud nemá pochybnosti o tom, že výroky žalobce byly hrubě urážlivé. Tvrzení *„jasné, že se X zastáváte, když mu ho kouříte... je mi jedno, komu všemu hulíte...“* zasahovala do cti poškozené. Žalobce si musel být vědom toho, že jde o hrubou urážku. Je totiž zjevné, že se tato tvrzení dotknou cti každého člověka, a to ze dvou příčin. Jednak se vztahují k sexuální oblasti, která se obecně pokládá za velmi citlivou, a také jakékoli osočení ze sexuálních praktik na pracovišti může vyvolat pochybnosti o řádném plnění pracovních povinností a nastolit úvahu o zvýhodnění dotyčného zaměstnance oproti jiným pracovníkům, měly-li tyto praktiky být spojovány s osobou funkčně či služebně nadřízeného pracovníka nebo hodnostáře.
26. Ve věci neexistovaly žádné okolnosti vylučující protiprávnost jednání žalobce, zejména nebylo zjištěno, z okolností nevyplývalo a ani žalobce nenamítal, že by jednal v krajní nouzi, že šlo o nutnou obranu, natož pak o svolení poškozené. Je namístě připomenout, že pokud žalobce vznáší tvrzení proti závěrům správních orgánů, přenáší na sebe břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 1 As 45/2013–37, bod 24). Nebylo povinností správního orgánu I. stupně a žalovaného se zabývat úvahou, zda se nezakládá na pravdě žalobcovo tvrzení ohledně domnělého sexuálního vztahu poškozené s ředitelem X. Pokud se žalobce hájí poukazováním na pravdivost obsahu svého tvrzení, měl sám označit příslušné důkazy. Přitom však z jeho podání obsažených ve spisovém materiálu ani v žalobě není zjevné, z čeho by se měl domnělý sexuální vztah poškozené s ředitelem dovodit, žalobce mj. nenaznačil, že by se takové

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

informace měl dozvědět od některého pracovníka Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy.

27. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v napadeném rozhodnutí se značný význam přikládá důkazu audiozáznamem ze spojitelnosti ze dne 25. 5. 2021 pořízeném v čase 15:39:49 a audiozáznamy z tísňové linky ze dnů 24. 4. 2021 a 23. 5. 2021. Tyto audiozáznamy byly při ústním jednání dne 15. 12. 2021 přehrány poškozené, která označila hlas volajícího za stejný s hlasem v telefonátu, jenž byl předmětem přestupkového řízení. Soud výše dospěl k závěru o žalobcově vině z přestupkového jednání, avšak důkaz audiozáznamy shledal jako pořízený v rozporu se zákonem. Provádění důkazu audiozáznamem by bylo přípustné pouze za účelem vyslechnutí obsahu hovoru a potvrzení, že byly proneseny konkrétní formulace. V žalobcově věci však správní orgán I. stupně důkaz audiozáznamem spojil se zkouškou poškozené, která měla poznat hlas volajícího, tzn., nešlo zde o samotný obsah zaznamenaných telefonických sdělení. Důkaz audiozáznamem měl povahu rekognice, tj. poznání hlasu volajícího. Správní řád ani zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neupravuje institut rekognice, a tudíž lze přiměřeně vyjít z trestně právní doktríny. Ve správním právu trestním se totiž přiměřeně uplatní základní principy trestního práva. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j.: 1 As 27/2008–67, konstatoval, že „*použití analogie ve správním trestání je přípustné pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.*“
28. Problematika rekognice podle hlasu se dostala k Ústavnímu soudu, který se ve svém nálezu ze dne 11. 10. 2007, sp. zn.: III. ÚS 528/2006, zabýval zákonností postupu policejního orgánu, který obviněného vyzval v rámci rekognice k hlasovému projevu, aniž by ho poučil o jeho právu odmítnout. Takovýto postup byl shledán nezákonným a v rozporu s právem neobviňovat sám sebe. V tomto případě totiž již dochází k překročení hranice mezi úkonem, při němž je obviněný toliko pasivním objektem vyšetřovacího úkonu, a situací, kdy je obviněný nucen k aktivnímu jednání, jímž sám sebe může usvědčit. V předvolání k ústnímu jednání o přestupku žalobce nebyl vyrozuměn o provádění důkazu rekognicí a ani nebyl poučen o právu tento úkon odmítnout. Dále podle § 104b odst. 2 trestního řádu „*podezřelý, obviněný nebo svědek, kteří mají poznat osobu nebo věc, se před rekognicí vyslechnou o okolnostech, za nichž osobu nebo věc vnímali, a o znacích nebo zvláštnostech, podle nichž by bylo možno osobu nebo věc poznat. Osoba nebo věc, která má být poznána, jim nesmí být před rekognicí ukázána*“. Poškozená nebyla při výslechu u správního orgánu I. stupně dotázána k hlasu volající osoby. Rekognici podle hlasu upravuje trestní řád v § 104b odst. 3 poslední věta, dle které „*má-li být osoba poznána podle hlasu, umožní se jí, aby hovořila v libovolném pořadí mezi dalšími osobami s podobnými hlasovými vlastnostmi*“. S ohledem na analogii s rekognicí dle vzezření by se mělo jednat nejméně o tři další osoby, které se svým hlasem výrazně neodlišují. Žádné další osoby s podobnými hlasovými vlastnostmi správní orgán I. stupně k jednání nepřizval. Co se týče rekognice přehráním nahrávek zvukových záznamů, trestní řád se o ní explicitně nezmiňuje, ale rozhodně ji nelze mít za zakázanou. Analogicky s hlasovým vystoupením přítomných fyzických osob, které hovoří před poznávajícím, by však měly být opatřeny nahrávky hlasů nejméně tří dalších osob. Pakliže správní orgán I. stupně nerespektoval popsaná pravidla vycházející z trestního práva procesního, zatížil tím své rozhodnutí vadou v podobě nezákonného

důkazu. Fakticky totiž smísl provádění důkazu audiozáznamem s důkazem rekognicí. Trestní řád přitom nezakotvuje možnost provádění rekognice tím způsobem, aby poznávající osobě byly přehrány zvukové záznamy hlasových projevů téže osoby. Žalobci je tedy nutno přisvědčit, že provádění důkazu audiozáznamy představovalo zastřenou rekognici, k níž nebyly splněny zákonem stanovené podmínky. Stejně tak i opakované přehrávání audiozáznamů při jednání dne 30. 5. 2022 bylo učiněno v rozporu s trestním řádem. Vzhledem k tomu, že shora popsané jednání žalobce naplňující skutkovou podstatu přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích bylo prokázáno výpovědí poškozené X a svědkyně X a podpůrně sdělením Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Kanceláře ředitele ze dne 22. 11. 2021, nepředstavuje uvedené pochybení správního orgánu takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

29. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce o pasivitě správního orgánu I. stupně, neboť jeho role se rozhodně neomezila na přejímání důkazů od policejního orgánu. Správní orgán I. stupně provedl důkazy výsledky poškozené, svědkyně X a od Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy obstaral vyjádření k uskutečnění telefonátu ze dne 25. 5. 2021. Žalobce předvolal k výslechu, umožnil mu vyjádřit se k důkazům a poskytl mu příležitost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, na žalobcova tvrzení ve svém rozhodnutí reagoval. Správní orgán I. stupně se však opakovaně dopustil pochybení, pokud poškozené opakovaně poskytl možnost vyjádřit se k odvolání žalobce. Poškozený totiž nemá subjektivní právo na to, aby osoba, kterou označí za pachatele přestupku, nebo jiná osoba, o níž skutečnost, že přestupek spáchala, v přestupkovém řízení vyšla najevo, byla takovou osobou také shledána, což se vztahuje i na přestupky podle § 79 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, zahajované se souhlasem osoby přímo postižené spácháním přestupku. Tento souhlas je nutnou podmínkou toliko ve vztahu k možnosti zahájit a vést řízení o přestupku, ale nečiní z osoby přímo postižené spácháním přestupku plnohodnotného účastníka řízení o přestupku a nezakládá jeho subjektivní „právo na shledání viny“ u pachatele přestupku. Poškozená nebyla oprávněna ovlivňovat rozhodnutí správních orgánů týkající se vyslovení viny obviněného z přestupku formou vyjádření k oprávněnému prostředku. Osobě poškozené spácháním přestupku z účastenství v přestupkovém řízení nevyplývá právo na podání opravných prostředků proti výrokům o konstatování (resp. nekonstatování) viny obviněného z přestupku.
30. Soud dále podotýká, že důvodem k vyloučení úřední osoby nejsou dle § 14 správního řádu okolnosti, které spočívají v rozhodování v jiných věcech, třebaže spojených s těmiž fyzickými nebo právními osobami. Správní řád tedy neumožňuje účastníkovi řízení úspěšně namítat podjatost jen z té příčiny, že se mu nelíbí dosavadní rozhodovací praxe úřední osoby v jakýchkoliv jiných věcech. Vzhledem k ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu se pouze poměr k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům pokládá za důvod vyloučení úřední osoby. Námitka o podjatosti Mgr. X opírající se o skutečnost, že vystupovala v jiném řízení dotýkajícím se osoby žalobce, je proto bezpředmětnou.
31. Soud neshledal žádné pochybení v postupu při vypořádání námítky podjatosti starostky Městské části Praha 4 (usnesením žalovaného ze dne 6. 9. 2021) a všech úředních osob, včetně tajemníka, Úřadu městské části Praha 4 (usnesením starostky Městské části Praha 4 ze dne 4. 11. 2021). V obou usneseních bylo podrobně rozebráno,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

proč nelze akceptovat námitku systémové podjatosti celého Úřadu městské části Praha 4, starostkou počínaje a řadovými referenty konče. Zvolený postup se opíral o Metodickou pomůcku odboru legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra ze dne 9. 5. 2017 k otázce systémové podjatosti u § 14 správního řádu. Žalobce systémovou podjatost spatřoval ve spojitosti s námitkou místní nepřislušnosti správního orgánu I. stupně. Místem spáchání přestupku je v případě distančních deliktů, tzn. i spáchaných prostřednictvím telefonického hovoru, jak místo, kde se pachatel dopustil jednání naplňujícího objektivní stránku přestupku, tak místo, kde nastal nebo měl nastat následek tohoto jednání. V případě, kdy je místně příslušných více správních orgánů, stanoví se ve smyslu § 62 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, zbytkové kritérium – místo, kde vyšel přestupek nejdříve najevo. Poškozená přijala telefonát v budově Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy v Praze 4, a tak se negativní účinky skutku, v němž byl přestupek spatřován, nejdříve projevily v územním obvodu Úřadu městské části Praha 4. Žalobcovo tvrzení o „*tiché dohodě*“ mezi Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy a správním orgánem I. stupně je pouhou ničím nepodloženou spekulací.

32. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Praha 6. února 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.